

[Kjeldgaard Iversen.]

Det, ungdommen ønsker og med rette kan kræve, er frihed under ansvar og lige ret til eksistens her i Danmark. Derfor går ungdommens krav ud på at nedbryde de gamles monopol på erhvervsret her i landet. Man har jo nemlig gennem lovgivningen sikret de ældre generationer imod generende, men måske inspirerende konkurrence fra de unge ved hjælp af varedirektoratet og direkte erhvervsmonopoler. Man har en jordlovgivning, som forlanger, at de unge må købe de gamle ud af deres rettigheder. Resultatet er selvfølgelig, at dansk ungdom bliver forurettet og rodløs. Man nægter ungdommen dens naturlige rettigheder og pålægger den i stedet for pligter som skattepligt og værnepligt i 18 måneder eller mere.

De forslag, der her er stillet af kommunisterne, kan slet ikke yde noget vederlag for disse tvungne forpligtelser og kan slet ikke skaffe ungdommen den naturlige ret til eksistens, men vil tværtimod øge vanskelighederne og endog ødelægge ungdommens eget initiativ og trang til uafhængighed. Vi mener, at en lovgivning af denne karakter vil virke i retning af at forhindre dansk ungdom i at blive voksen og ansvarsbevidst.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): De bemærkninger, der er fremsat dels af ministeren og dels af de forskellige partiordførere, lover jo ikke godt for behandlingen af ungdommens problemer. Man kan gøre det, som man har forsøgt at gøre her, nemlig give det udseende af, at man ikke vil være med, fordi det er kommunisterne, der kommer med et forslag, der ikke er grundigt eller sagligt udarbejdet, eller man kan sige, at det er et forkert tidspunkt at tage disse spørgsmål op til behandling på, men det klarer slet ikke problemet, og det er heller ikke nogen undskyldning for, at man ikke tager fat på at diskutere disse problemer og finde en fornuftig løsning på spørgsmålet. Alle ordførerne og også ministeren har måttet erklære, at problemerne er der og egentlig bør løses. Det ligger faktisk i den måde, hvorpå man har argumenteret imod vort forslag til beslutning, at der er problemer, der skal løses; selv det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen kommer ikke uden om, at der er problemer for ungdommen, der bør løses, og at man ikke, som man optræder og har optrådt til dato, har været i stand til at give ungdommen tilfredsstillende forhold og skaffe en løsning på problemerne.

Nu kommer ministeren og afviser vore

forslag med en forklaring om, at man kan ikke tage sådanne forslag op til behandling, idet lærlingenes arbejdstid jo er knyttet nøje sammen med voksne arbejderes arbejdstid, og det samme sagde det ærede medlem hr. Per Hækkerup. Er det nu rigtigt? Jeg nævnte, at „Ekstrabladet“ kunne meddele, at der går unge mennesker indenfor statsbanerne, som arbejder 91 timer i ugen. Kan dette spørgsmål ikke løses, uden at alle organiserede arbejdere i Danmark skal have 44 timers arbejdsuge? Kan man ikke tage problemet om ungdommens arbejdstid op, uden at man samtidig skal løse spørgsmålet om arbejdstidsnedsættelse ved overenskomstforhandlingerne? Jeg tror, man må give mig ret i, at der findes et arbejdstidsspørgsmål, som *må* løses uden om de overenskomstforhandlinger, der føres. Der er spørgsmålet om den halve times ekstra arbejde for de unge mennesker, enten det drejer sig om lærlinge eller andre, som kan lægges til den normale arbejdstid, enten før eller efter. Det spørgsmål har intet som helst at gøre med det, der står i overenskomsterne angående arbejdstiden. Dertil kommer en lang række grupper af unge mennesker, ikke alene i landbruget, men bude, unge i tjeneste til søs o. s. v., som har en urimelig lang arbejdstid, hvis problemer kan og bør løses uden forhandlinger organisationerne imellem, og som også kan og bør løses og vil blive løst uden forbindelse med arbejderbeskyttelseslovgivningen.

Jeg synes, det havde været mere rimeligt, om man havde erklæret sig villig til at drøfte disse problemer også her på rigsdagen. Selvfølgelig kan man nå frem til en løsning. Det, at spørgsmålet behandles, enten det er i en kommission, i et udvalg eller af embedsmændene, betyder dog ikke, at rigsdagen, i dette tilfælde folketinget, ikke kan beslutte, at vi nu ønsker disse forhandlinger hurtigt tilendebragt, for nu må vi have en løsning af dette spørgsmål. Vort forslag siger jo ikke, at regeringen inden 1. marts eller inden 15. marts skal møde med disse forslag. Det, man i vort forslag pålægger regeringen, er kun, at den *kommer* med forslag til løsning af disse spørgsmål. Skal den have 14 dage til det, så får den 14 dage, skal den have en halv, en hel eller to måneder, så får den en halv, en hel eller to måneder dertil. Men vi ønsker en principiel beslutning om, at nu skal der sættes ind på løsningen af de problemer, det her drejer sig om.

På samme måde med dagskoleundervisningen. Der mente ministeren at kunne klare sig med en henvisning til bestemmel-